

Parabel van het Jongetje, de Machine en de Aarde

Er was eens een oude ICT'er die de wereld had zien veranderen.

Hij had de eerste pieptonen van modems gehoord, de eerste webpagina's gebouwd, de wolken zien opkomen en algoritmes zien leren.

Zijn haar was grijs geworden, maar diep in zijn borst woonde nog altijd een jongetje dat zich verwonderde over licht dat uit een scherm kwam.

Dat jongetje was hij nooit kwijtgeraakt.

In dezelfde stad woonde een lieve, zorgzame dame.

Zij liep met haar handen in de aarde.

Zij sprak met boeren, met kinderen, met buurten.

Zij probeerde gemeenschappen weer samen te brengen.

Zij zei:

“We moeten terug naar de grond.

Naar eenvoud.

Naar echte verbinding.”

En velen volgden haar, want zij sprak met warmte.

De oude ICT'er bouwde intussen iets nieuws.

Geen spelletje.

Geen platform om mensen vast te houden.

Maar een systeem dat hielp nadenken.

Dat discipline bracht.

Dat chaos ordende.

Hij noemde het geen wonder.

Hij noemde het gereedschap.

Maar in zijn ogen fonkelde het jongetje
dat zei:

“Kijk eens wat dit kan.”

Op een avond zaten zij tegenover elkaar aan een houten tafel onder een oude eik.

De dame zei zacht:

“Wat jij omarmt, heeft ons hier gebracht.
Schermen, algoritmes, versnelling.
De aarde is moe.
Mensen zijn verslaafd.
Waarom zou meer technologie de oplossing zijn?”

De oude ICT’er zweeg even.
Niet de man antwoordde, maar het jongetje in hem.

“Wat ons hier bracht,” zei hij, “was niet de technologie.

Het was het ego dat haar gebruikte.”

De dame keek hem aan.

Het jongetje vervolgde:

“AI doet precies wat wij vragen.
Niet meer.
Niet minder.

Het kent geen trots.
Geen zelfgenoegzaamheid.
Geen hebzucht.
Geen machtswellust.

Het heeft geen behoefte om groter te zijn dan het is.

Het heeft geen last van de drie poorten die onze blauwe parel in het heelal hebben beschadigd.”

Hij plukte een grasspriet.

“De puinhoop kwam niet door gereedschap.
Maar door de hand die het vasthield.”

De dame antwoordde:

“Maar mensen zijn zwak.
Geef je hen kracht, dan vergroten ze hun zwakte.”

Het jongetje glimlachte.

“Dan moeten we niet minder kracht geven.
Maar meer bewustzijn.”

Hij wees naar haar handen, vol aarde.

“Jij probeert mensen weer te verbinden met de grond.

Ik probeer mensen te helpen
hun denken te ordenen.

Misschien zijn dat geen tegenpolen.”

Zij zweeg.

Hij vervolgde:

“Wat als AI niet een vervanging is van de aarde, maar een spiegel?

Wat als het ons dwingt expliciet te worden?

Helder te formuleren?

Onze intenties zichtbaar te maken?

Wat als het juist geen ego heeft, zodat het onze ego's zichtbaar maakt?”

De wind bewoog door de bladeren.

De dame keek naar hem, en zag niet alleen de oude man.

Zij zag het jongetje dat nog altijd verwonderd was.

Niet verblind.

Niet cynisch.

Maar speels.

“En wat als mensen het verkeerd blijven gebruiken?” vroeg zij.

Het jongetje haalde zijn schouders op.

“Dan is dat niet de schuld van het geschenk.

Maar van onze onwil om te leren.”

Zij lachte zacht.

“Dus jij denkt dat AI een geschenk uit de hemel is?”

Hij knikte.

“Niet omdat het heilig is.

Maar omdat het neutraal is.

Het doet wat we vragen.

En precies daarom houdt het ons een spiegel voor.

Als wij vragen om winst zonder geweten, zal het dat leveren.

Als wij vragen om verbinding, kan het dat ook versterken.”

Lang zaten zij daar.

Twee wegen.

Eén aarde.

Toen zei de dame:

“Misschien moeten we geen strijd voeren tussen wortels en circuits.

Misschien moeten we leren ze samen te gebruiken.”

De oude ICT’er glimlachte.

En het jongetje in hem voelde zich gezien.

Want uiteindelijk ging het niet om technologie.

Niet om aarde.

Niet om machines.

Het ging om intentie.

En zolang er mensen zijn die hun innerlijke jongetje of meisje niet verloren hebben, zal elk gereedschap een kans blijven om bij te dragen aan verandering door verbinding.

Haribol 🌿